

Traspassar la porta

Aquesta samarreta no la vull, les sabates noves em fan mal, no vull que em pentinis tu

Foto: Lara Wechsler aka Shveckle Havameyer

Va alçar-se del llit d'una revolada. Gairebé va notar com perdia el món de vista. Durant uns segons va necessitar quedar-se quiet, fixar la mirada en un punt concret i esperar que el vaivé d'aquell mareig absurd parés. El rastre dels llençols rebregats a l'altre costat del llit delatava que la Marta ja feia estona que havia marxat a treballar. El petit era a la seva habitació, i ell hi va entrar per despertar-lo. Tot eren mandres i presses, una mala combinació quan encara no li tens preses les mides a la rutina. Aquesta samarreta no la vull, les sabates noves em fan mal, no vull que em pentinis tu, no m'agrada gens l'esmorzar. Una lletania de nos que l'anava carregant d'aquell combustible inflamable que et fa moure més nerviós. A empentes i rodolons, posant el fre i evitant el segon cafè, van sortir de casa ben justos de temps.

Aquí caic i allà m'aixeco. A la ràdio sonaven els senyals horaris de les nou, va aparcar el cotxe en doble fila, va posar els quatre intermitents i, entre les queixes de segona instància del fill, va treure'l de la cadireta. Agafant tots els complements, va carregar-se'l al coll. No s'havia deixat res, tot era al seu lloc i la llista mental havia funcionat. Se sentia alleujat, però la porta era allà, per traspassar-la. Van entrar-hi junts i en va sortir sol. La professora que els va rebre no va saber quines eren les llàgrimes més grosses, si les del pare o les del fill. Llàgrimes fondes, salades i tristes del primer dia d'escola.

